

Zonder competent te zijn op dit gebied willen wij toch opmerken, dat zonder meer verkiezen van opgedoken, vergeten synoniemen boven ingeburgerde oude namen op zichzelf reeds aanvechtbaar is, afgezien nog van de twijfelachtigheid van in sommige gevallen aangevoerde argumenten.

Een gevaarlijke innovatie is het weglaten van figuurnummers op de gekleurde platen. Dit werkt ten zeerste vergissingen in de hand, zelfs die van de auteur zelf zijn niet denkbeeldig. Het is gedaan uit esthetische overwegingen, doch naar onze mening zouden kleine lichtgrijze cijfers tussen de gekleurde figuren in het geheel niet lelijk staan. De twee eerste kaarten zijn omgewisseld, doch hun onderschriften bleven staan. Dit zal bij de aanvullende oplage, die nu reeds noodzakelijk blijkt, worden rechtgezet, zoals de Heer REISSER ons vertelde.

Zoals de schrijver zelf opmerkt, is deze monografie van alle Palaearctische Crambinae de eerste die ooit is gepubliceerd en moet daarom als een poging beschouwd worden om orde in de systematiek van de groep te scheppen. Zeer groot is de waarde van deze indrukwekkende publicatie, die de Crambinae voor de studie van een ruime kring belangstellenden openstelt. Wij wensen de bewerker en de uitgevers geluk met het verschijnen van deze pionier. — A. D.

In memoriam Dr. W. J. Hall en Prof. N. S. Borchsenius.

Na FERRIS en MORRISON (zie *Ent. Ber.* 19 : 259 en 23 : 176) zijn wederom twee voor-
aanstaande schildluiskenners overleden.

Dr. W. J. HALL, die van 1943—58 verbonden was aan het Commonwealth Institute of Entomology te Londen (sedert 1946 als directeur), is 13 januari j.l. plotseling overleden, toen hij bij zijn zoon in Nigeria op bezoek was.

Van 1919—27 was H. entomoloog bij het Dept. van Landbouw in Egypte, waar hij *Phenacoccus hirsutus* Green uitvoerig bestudeerde. Deze wolluis, thans bekend als *Maconelliococcus hirsutus*, richtte daar veel schade aan. H. heeft verder de schildluisfauna van Egypte uitvoerig onderzocht. In 1927 kende hij reeds 127 soorten (waaronder 41 nieuwe).

Van 1927—43 was H. werkzaam in Rhodesië, voornamelijk in de citruscultuur. Ook daar heeft hij de schildluizen uitvoerig bestudeerd (186 soorten; 98 nieuwe). In 1946 publiceerde hij een uitvoerige studie over de Diaspidini van het Aethiopische Gebied (d.i. Afrika ten z. van de Sahara), waarin 215 soorten behandeld worden.

Als directeur van bovengenoemd Instituut te Londen zat HALL in vele commissies en officiële instellingen en had hij ook te maken met de redactie van de bekende tijdschriften: *Review of applied Entomology* en *Bulletin of entomological Research*.

De tegenwoordige directeur van genoemd Instituut (E. O. PEARSON, zie *Nature* 206 : 983—984) zegt over HALL o.a., dat hij „unfailingly helpful to others” was, zoals ik zelf ook ondervonden heb.

Dr. D. J. WILLIAMS te Washington berichtte mij onlangs, dat Prof. N. S. BORCHSENIUS te Leningrad, die hij persoonlijk kende, op 5 mei j.l. door een hartaanval overleden is.

BORCHSENIUS heeft van 1934—64 zeer veel over de cociden van het uitgestrekte Russische gebied gepubliceerd (ongeveer 70 publicaties). Hij bewerkte o.a. drie delen over schildluizen in de grote Fauna USSR (Homoptera VII, VIII en IX). Verder schreef hij een boek voor het determineren der Russische schildluizen en een boek voor het determineren der schadelijke soorten in de USSR (zie *Ent. Ber.* 13 : 333, 15 : 231, 20 : 19, en een literatuur-overzicht over de jaren 1960—65, dat weldra in de *Ent. Ber.* verschijnen zal). — A. REYNE.

Vlindervangsten op Goeree-Overflakkee. *Anthocaris cardaminis* L. Op 30 mei 1964 zag mijn vrouw in onze tuin een ♂ vliegen. Ze trachtte tevergeefs de vlinder te vangen. *A. cardaminis* komt op ons eiland niet voor, ook niet in het duingebied. Wel nam ik de soort ieder jaar waar in de duinen van Voorne.